

Србија је нажалост по ко зна који пут на опасној прекретници и раскрсници, изложена тешким унутрашњим и спољашњим искушењима. Прети јој се споља "независним Косовом", али и исељавањем преосталих Срба; не само "гушењем Републике Српске" већ и тежом кризом око ње; не само успоравањем евроинтеграција, већ и њиховим заустављањем и поред тога што је по свим тим питањима Србија била сервилно кооперативна. Што се тиче Косова допустили смо инсталацију Еулекса којим се посредно и практично примењује ахтисаријевски план о неовисном Косову, а Србима на северу угрожава опстанак. Када су у питању евроинтеграције, "једнострано и ничим изазвано" смо применили ССП (али не само њега) којим отварамо наше тржиште за европске производе и ризикујемо колапс домаће производње због дампинга узрокованог надолазећим глобалним финансијским колапсом. Посебна је претња сама та криза која ће се сигурно ломити преко леђа мањих и сиромашнијих земаља. Сем тога, Србија је до сада ћутке посматрала како се подрива позиција Републике Српске и тиме угрожава постојање исте, те посредно мења "дух Дејтона" на штету наших националних интереса. И на крају, али не и најмање важна јесте и претња федерализацијом Војводине, коју као "дежелу" заговара и Кацин у име неких кругова ЕУ и САД.

Поред тих и таквих спољнополитичких изазова са којима би се тешко носила и нека јача и озбиљнија држава имамо и унутрашње претње политичком поретку и ономе што је остало од српске демократије. Еврореформски кругови који су дошли до власти, што вештом и на моменте прљавом кампањом, а после лобирањем домаћих тајкуна и страних амбасадора, и сада показују своје право лице. Преузимају готово све институције у намери да контролишу све и да угуше сваку опозицију (политичку, идејну, културну). Скупштина се што намерно, што коришћењем околности расцепа радикала и сукоба око "наслеђа", свесно и систематски компромитује и потискује. Користе се инциденти у скупштини да би кампањом намерно смањили ауторитет ове демократске институције и по могућству искључили ТВ пренос исте (или га контролисати). Скупштина ионако није место одлучивања, па што јој не би «искуључили» и микрофон. У земљи је завладало медијско једноумље наглашене еврореформске оријентације. У велики медијима не можете чути глас евраскептика који кажу да није паметно срљати у ЕУ "грлом у ССП" или еврореалиста који говоре да су наше шансе за улазак у ЕУ мале и на дугом штапу. Поред тога, врши се масовно испирање мозга српске јавности око тога да "Европа нема алтернативу" да "криза неће нас угрозити" да је "НАТО наш пријатељ" и "Хаг наша судбина". Тешко је остати разуман поред такве медијске лоботомије.

Сваки глас разума или глас критике оваквог евроједноумља и недостатка осећаја за реалност се блокира, маргинализује, а неретко и сатанизује као примитивно, назадно, расистичко, националистичко или чак фашистичко. Нови фашизам је, како каже Орвел дошао са причом о борби против фашизма, то јест своје опоненте лако дисквалификује таквом или сличном етикетом. Најагресивнији и најпримитивнији су кругови који гравитирају ЛДП и НВО пропагандној машинерији који свако другачије, а пре свега умерено патриотско мишљење називају екстремним, фашистичким, расистичким, примитивним, антиевропским и томе слично.

Такви медијско-политички кругови наступају у складу са свим правилима фашистичке и болшевичке пропаганде и не бирају средства и речи у дрском дисквалификовању својих политичких и идеолошких опонената. Они који се усуде да устврде да Европа има алтернативу, да има живота и ван Европе или пак да нам нису близу врата уласка у ову ЕУтопију, ризикују да буду харангирани у медијима као примитивци, екстремисти или фашисти. Нови фашизам који се крије иза «антифашистичке» и «европејске» приче жели да угуши сваку слободну и независну мисао у Србији (што значи да су суштински тоталитарно и антиевропски настројени). Нажалост, у томе су готово и успели, јер осим неколицине људи који се опирају овом новом једноумљу, већина људи од пера или речи не може или не жели да ризикује да буду етикетирани као политички неподобни. Иако јавност не дели ставове медијско-политичке елите о ЕУ, Хагу и НАТО-у, а нарочито не дели ставове са онима који би у име колаборације са глобалним центрима моћи да денацификују и преваспитају Србе (као и сви тоталитарни покрети).

Сада, када медијско небо контролишу «евроунијати» у тој мери да не може преко њега да прелети ни једна "евроскептична птица", када су опозиционе странке подељене, маргинализоване, а неки њени лидери и корумпирани и када је скупштина понижена и облаћена, остају само неки "цепови отпора" новом тоталитарном глобализму и еврофанатизму. Остаје само мали број људи који води своју борбу за истину, без помоћи са стране, и који су заправо глас вапијућег у медијској пустињи. Но, како су нови еврорадикали жељни тоталне контроле и гушења последњих упоришта слободног, патриотског и демократског мишљења, они воде своје агресивне и прљаве кампање против тих медијских герилаца. Они желе да угуше и последњи трачак светла у Србији, у смислу потпуне медијске маргинализације оних који и даље истрајавају у борби против идеолошког глобалистичког једноумља и штетне ЕУфоричне политике. При томе се не бирају средстава која иду од директне јавне кампање омаловажавања и блаћења тих који се боре против новог тоталитаризма, па све до "приватних добронамерних упозорења".

Један од тих џепова отпора је НСПМ, где се окупљају људи који имају потребу да кажу нешто против овога што се ради са нашом земљом и народом, а што не може да се прочита у мејнстрим медијима. НСПМ није идеолошко и политички профилисана група интелектуалних радника, већ је то група људи различитих уверења и ставова које ипак спаја забринутост за Србију, жеља да се слободно мисли о нашим изазовима и елементарни осећај патриотизма. Поставља се питање што би један прилично усамљен сајт који окупља различите људе који немају "јединствен став" о сваком питању, као њихови идеолошки опоненти, био схваћен као велика претња евроатлантским интеграцијама и разноразним идеолошким денацификацијама? Откуда потреба да се троши толико медијске муниције, не против неке моћне странке или неког утицајног медија, већ против интернет сајта који окупља једну, приличну шаролику, скупину људи од пера. Чини се да се тако НСПМ-у даје много много већи значај него што га он заправо има. Но, није баш тако, морамо бити свесни да су истина и правда категорије квалитета које могу често да превагну над квантитетом моћи и утицаја. "Глас вапијућег у пустињи" често постаје и глас народа када лаж и обмана моћних и утицајних негирају реалност. Зато је потребно да се обрачунају са онима који мисле другачије, а нарочито са онима који у времену идеолошког и медијског једноумља говоре да је "цар го". Истина има снагу да руши поредак моћи заснован на лажи и превари грађана.

Стога ни не чуде отворени напади на људе који говоре оно што мисле и на оне који се супротстављају евроунијатској парадигми, а нарочито са онима који улазе и у окршаје са круговима који покушавају да машановски "преломе мозак" гађана Србије. У ту категорију ниских удараца спада и писаније извесног Небојше Миленковића у Политици, у којој директно дисквалификује "двојац Вукадиновић – Антонић", где се због помињања боје Обамине коже, овај први дрско дисквалификује као полурасиста, квазипатриота који користи говор мржње, те се у ЛДП-овском и НВО стилу говори о "митоманству, изолационизму и примитивизму". Но, поред ових ниских подметања, следе и озбиљније оптужбе: замера му се евроскептицизам као и изједначавање десног и левог (или глобалистичког) екстремизма. Е, ово су већ праве јереси у односу на глобалистичку догму Вукадиновића, а тако и Антонића, па и других који пишу за НСПМ, а које њихови комесари не могу опростити. Опростили би они све, само да ови људи барем једном кажу "ЕУ нема алтернативу", "Хаг је праведан и легитиман" "НАТО нам је пријатељ", а са Русијом не треба да сарађујемо. Не мора баш све ово да се каже, али би било довољно изрећи барем неке од ових еврореформских и натољубачких мантри.

А пошто тога нема, онда следи прави разлог писања «протестног писма»: захтев за елиминисање ових људи из медија, те конкретно именовани тражи избацивање неподобних из Политике. Да је ово појединачан и усамљен инцидент он не би завређивао пажњу, али како је ово део кампање против оних који мисле својом главом и који желе да промовишу минимум патриотизма – на то се мора одговорити. Најмањи проблем су Миленковићи који пише денунцијантска писма, већ оно што је заправо у

позадини приче. Некада су, у време комунистичког једноумља, оваква писма објављивана пре избацивања "инкриминисаних аутора" са посла, па и пре него што би их хапсили. Сада је што кажу "демократско време", па се овакве ниске дисквалификације пуштају као алиби да се неком укине могућност да говори и пише у медијима који имају тежину. Ово је вероватно пробни балон оних који желе да потпуно онемогуће све оне који мисле другачије од еврореформске догме, те да то мишљење и искажу и да буду читани. Стога, такав потез листа Политика у коме се пушта лични напад на колумнисту исте, може тумачити и као алиби за гашење колумни Вукадиновића, па и Антонића, јер оне очигледно многима боду очи. Или је у блажој варијанти реч о једној врсти упозорења да припазе шта пишу и шта говоре.

Оно што је најбитније је да ако сви буду ћутали пред оваквим притиском на медије и на оне који у њима покушавају да изграде простор слободног мишљења, онда ће нови тоталитаризам тријумфовати без отпора. Пашће слободе у Србији к'о некад средњовековна Босна «шапатом». Ако смо само окренути својим личним интересима и ако не можемо да устанемо против гушења слободе, онда ми ту слободу као народ и не заслужујемо. Ако се против овакве харанге не устане и не одбрани не одређени појединац, већ право на слободно и независно мишљење, онда ми више и немамо шта да причамо о слободама, демократији и држави. Ћутањем, небитно да ли из незаинтересованости или страха да не би нашкодили својим уско схваћеним интересима, ми заправо подривамо своју будућност. Они који ћуте, јер се боје за свој посао или каријеру, заправо дугорочно угрожавају и себи и другима и посао и просперитет. То велико ћутање оних који не би требали да ћуте биће један од симптома краја вајмарске Србије и почетка ноћи новог тоталитаризма на чијем небу нема ни сунца ни месеца, већ само светлуцање жутих звездица.